

[Arbejds- og Socialministeren.]

mere Redelighed, end hvis man giver et Statstilskud en Gang imellem, naar Nøden er for stor.

Det er heller ingen Hemmelighed — det ved det ærede Medlem Hr. Eiler Jensen —, at der er holdt — jeg kunde næsten fristes til at bruge Ordet Klapjagt, for det er det, der er sket — paa de Mennesker, som har opretholdt Forsikringen for deres egen Pengepung, baade naar de søgte ind og fik Beskæftigelse hos det offentlige, og naar de søgte andre Steder. Der har været nogle Klager. Jeg ved ikke, om det kan nytte noget, men jeg kunde tænke mig at appellere til Frisindet hos de to yderliggaaende Partier, som har vendt sig saa stærkt imod dette; det har de jo da paa Programmet begge to endnu, saa vidt jeg ved, men det kan ikke nytte at have det paa Programmet, hvis man ikke i Praksis søger at efterleve det, for jeg giver intet for et saadant Programpunkt, hvis man paa forskellig Maade søger at omgaa det. Jeg skulde tro, at Arbejdsløshedskasserne med deres 581 000 Medlemmer — som de jo har i Dag —, med deres Lederes og med De samvirkende Fagforbunds Formands Indflydelse, naar de gør op med sig selv, kommer til det Resultat, at de har Raad til at lade en lille Bror leve ved Siden af denne mægtige Sammenslutning. Det staar sløjt til med Troen paa deres egen Sag, hvis de tror, at en saadan Landskasse vilde være i Stand til at svække, ødelægge eller underminere deres Arbejde. Jeg synes som sagt ikke der er nogen Grund til at tage saa stærkt paa Vej om dette Punkt. Jeg har sagt min Mening og begrundet Forslagets Fremsættelse. Jeg tror alligevel, at efter hvad vi har oplevet af Frihed og Tvang, især Tvang, i de foregaaende Aar, kan det ikke nytte, at vi vedkender os Friheden, uden at vi ogsaa søger at efterleve den, ogsaa gennem den Tilskudslovgivning, som vi opretholder, og som jeg har stillet Forslag om. Ved en nøgtern Drøftelse maa man vistnok fra anden Side give mig Ret i, at de Betragtninger, jeg har fremført, ikke er helt ved Siden af, og det er et stort Spørgsmaal, om det er klogt af Socialdemokratiet som Parti at gaa ind for at knægte Friheden og Frisindet og sætte Monopoliseringen og Tvangen i Højsædet. Jeg henstiller til de Herrer at tænke over det, saa kan vi drøfte det videre senere.

Gustav Pedersen: Det var ikke nogen Forglemmelse, naar jeg ikke overbragte den højtærede Arbejds- og Socialminister en Tak. Nu har den højtærede Minister selv gjort

det, saa maa det i hvert Fald være vel gjort. Der er dog Grund til at understrege, at det ikke er saa enorm en Bedrift, der er udført med den nominelle Dyrtingsregulering i Arbejdsløshedskasserne Dagpengesatser. Som jeg har paavist, svarer denne nominelle Dyrtingsregulering jo ikke til den virkelige Forskydning i Dagpengesatsernes Købeevne. Det vil altsaa sige, at de Dagpenge, vi havde i 1939, i Virkeligheden gav en større Købeevne end de Dagpenge, som Kasserne udbetaler paa nuværende Tidspunkt. Naar det er Tilfældet, maa den højtærede Arbejds- og Socialminister undskyldte, at jeg ikke kan se, der er saa forfærdelig megen Grund til en ekstraordinær Tak.

Den højtærede Minister har ofte anvendt den Taktik at fortælle, at han alene eller omtrent alene har lavet Fremskridt i Arbejdsløshedslovgivningen i Modsætning til, hvad der tidligere er sket under socialdemokratiske Ministre, og lad mig derfor føje til: Hvis det havde været parlamentarisk muligt dengang at naa videre, saa har i hvert Fald det Parti, som den højtærede Minister repræsenterer, gaaet meget stille med Tilsgang om at give Støtte hertil. Jeg har dog deltaget ogsaa i Forhandlinger om Arbejdsløshedslovgivningen før Krigen, og i alle de Tilfælde, hvor Spørgsmaalene har været fremme, har der været megen Vrangvilje og megen Surhed ved bare at gaa til det, som socialdemokratiske Ministre ønskede. Jeg har ikke i eet eneste Tilfælde været ude for, at man har sagt, at man godt kunde have tænkt sig at gaa en lille Streg derover. Naar det har været den faktiske Situation, saa faar Ministeren undskyldte, at det lyder ejendommeligt nu næsten at ville bebrejde den daværende socialdemokratiske Regering, at den ikke bragte det videre. Den kom i alle Tilfælde saa vidt, som det var parlamentarisk muligt at komme, men den kom altsaa med Hensyn til Købeevne ogsaa videre, end den højtærede Minister i Dag vil gaa — til Trods for at der i hvert Fald ikke fra vor Side skal lyde nogen sure Bemærkninger, hvis Ministeren kunde tænke sig at gaa en Kroner Penge eller mere højere med Hensyn til Dagpengesatserne.

Tilskuddene mente Ministeren ikke der var nogen Grund til at ændre — og jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Aage Fogh var enig med ham —, for man fik Tilskud efter de samme Beregninger som sidst. For det første gælder, som jeg allerede har paavist, Pristalsberegningen slet ikke her. Men for det andet har jeg ogsaa paavist, at Arbejdsløshedskasserne har maattet paatage sig en Række Udgifter, som tidligere laa under den